

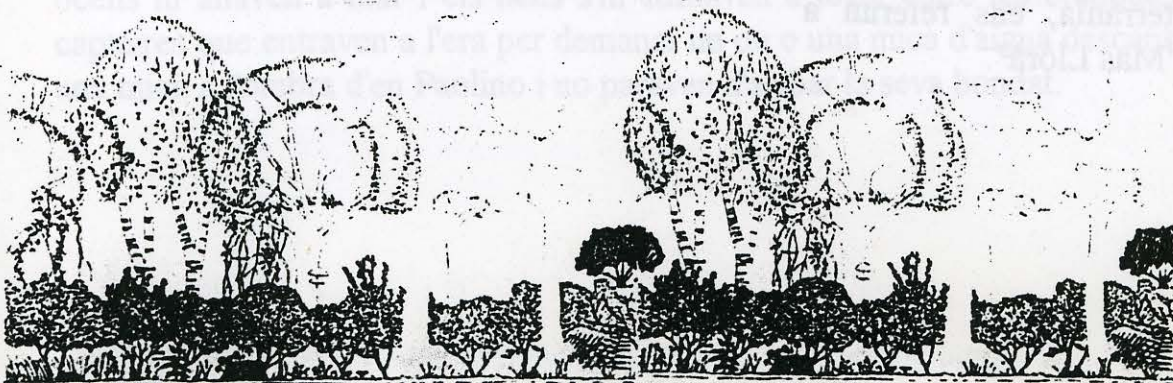
Enguany volem celebrar la 2ª Festa de l'Arbre. Potser si tot el tema medi ambiental anés com caldria no l'hauríem de celebrar, però tot i que la nostra consciència col·lectiva cada vegada n'és més sensible, cal seguir recordant amb la necessitat imperiosa de ser respectuosos amb l'entorn que ens acull.

Us fem arribar aquets missatge, considerat com un text clàssic en la història primitiva de l'ecologisme i en la filosofia històrica de la defensa de la natura.

Cada tros d'aquesta terra és sagrada
per al meu poble. Cada agulla de pi
escampant la seva llum, cada gra de
sorra a les platges, cada gota de
rosada a les fosques boscúries, cada
altell i fins i tot bronzit de cada
insecte, és sagrat a la memòria
i al passat del meu poble.

No existeix un indret tranquil en
les ciutats de l'home blanc, ni un
lloc on sentir com esclaten les fulles
dels arbres a la primavera o el murmuri
del vol d'insectes. Però potser també
això és a causa d'ésser jo un salvatge que
no comprèn res.

Extret del missatge escrit per l'índi SEATTLE, cap de les tribus Dwamish i Suquamish, fill de Schweabe i de Scholitz, el qual fou adreçat l'any 1855 al president dels E.U.A.

ARBRES MONUMENTALS

Ara fa uns tres anys, l'Ajuntament de Bordils va declarar arbres d'interés local l'alzina de "La Canova" i el roure del Pla de les Arenes. A Catalunya existeix des del 1988 una legislació específica que protegeix els arbres monumentals. Actualment hi ha 163 exemplars catalogats. Un dels més simbòlics, és el "Pi de les Tres Branques ", un esplèndid exemplar de pi pinyoner que s'alçava al bell mig del Pla de Camplloc, en ple Berguedà. Tradicionalment, fou considerat com un símbol de la Santíssima Trinitat; des del segle passat, com un símbol de la unitat lingüística dels Països Catalans: el Principat, el País Valencià i Les Illes. Però ara fa uns 50 anys, un fong parasitari l'anà neulint, fins que un llamp en trencà una de les tres branques, deixant-lo en el llastimós estat que es troba ara. Malgrat tot, té una alçada de 25 m. i 5 m. de diàmetre a la base.

Però un dels arbres més impressionants, és "El Castanyer de Can Cuc " a Cànoves, amb 11 m. de diàmetre de tronc a nivell de sòl. Amb una vida d'uns 500 anys, n'ha vistes de tots colors, fins i tot un foc el va foradar de tal manera, que un carboner va viure a l'interior del seu tronc amb diversos mobles, això era cap els anys seixanta.

Entre les espècies forasteres, destaca la jove sequioa "Tortadés" de 48 m d'altura, que va arribar al Montseny a finals del segle passat, provinent de l'Exposició Universal de París.

També "Lo Parot", a l'Horta de Sant Joan (Terra Alta), una olivera de 15 m. d'altura i amb una existència de dos milenis.

Parlant d'oliveres, aquí a prop, a Rupia, també podem admirar el que queda d'una olivera, que segons l'escriptor Josep Pla, és la més vella de la Mediterrània, ens referim a l'olivera del "Mas Llorà".

LA PLANTA PAOLINO

En Pietro, el pagès, es quedà d'una peça quan li neix un nen amb els cabells verds. Ell havia vist gent amb el cabells negres, rossos i regencs, i fins i tot havia sentit parlar d'una fada amb els cabells blau turquesa, però de cabells verds no n'havia vist mai. Les dones que venien a veure el nen deien:

-Sembla que tingui un enciam al cap.

I així el van batejar: Paolini li va posar el pare, i Paolino Enciam li van posar les dones.

Van fer venir metges perquè veiessin aquells cabells, i els metges van dir que no era res: van escriure una recepta i se'n van anar, i els cabells van continuar verds com abans.

Quan el nen va tenir dos anys, un dia va anar als prats amb el seu avi a pasturar una cabreta. I vet aquí que, en un moment donat, la cabreta se'ls va acostar i, davant dels ulls de l'avi, en un tres i no res es va menjar tots els cabells d'en Paolino i li va deixar el cap pelat com un camp acabat de segar.

Així doncs, es pot deduir que els cabells verds d'en Paolino no eren cabells verds, sinó herba, una herbeta fresca i flonja que creixia d'allò més de pressa.

-Podràs mantenir una cabra a alta mar -riu el pare de Paolino.

A la primavera, entre el verd, al bell mig del cap, li va aparèixer una bonica margarida groga. Tothom venia de lluny per veure el nen a qui creixien margarides al cap.

En Paolino es va fer un xicotot i una vegada va cometre una mala acció, i aleshores, en comptes de l'herba, li va créixer al cap una mala herba espinosa i abundant. A en Paolino li feia vergonya anar pel món amb aquelles herbotes que li queien pel damunt dels ulls; per això a partir d'aleshores va procurar no cometre mai males accions.

Amb el pas dels anys li va començar a créixer, enmig de l'herba, una planteta. Es va veure que era una alzina, i que s'anava fent gran i forta a mesura que en Paolino es feia gran. A cinquanta anys era un senyor arbre. En Paolino no necessitava arbres per posar-se a l'ombra, a l'estiu: en tenia prou amb aquell que li creixia al cap, i que feia una ombra fresca i airejada.

Quan en Paolino va tenir vuitanta anys, l'alzina s'havia fet tan gran que els ocells hi anaven a niar i els nens s'hi enfilaven a jugar entre les branques. Els captaires que entraven a l'era per demanar un ou o una mica d'aigua descansaven una mica a l'ombra d'en Paolino i no paraven d'alabar la seva bondat.

Quan va morir, en Paolino va ser enterrat dret, de manera que la planta pogués continuar vivint i creixent a l'aire lliure. Ara és una vellíssima i tofuda alzina i l'anomenen la "planta Paolino". tot al seu voltant, hi han posat un banquet pintat de verd i les dones hi seuen a fer mitja i els pagesos a menjar-se el dinar i a fumar una pipa.

Els vells s'hi queden asseguts fins que es fa fosc i es veuen els fornets vermells de les pipes. Abans d'anar-se'n a dormir, saluden el seu amic Paolino.

-Bona nit, Paolino, ets un xicot fantàstic.

FESTA DE L'ARBRE

BORDILS 1996

DIUMENGE, 25 DE FEBRER

A les deu: Plantada d'arbres a davant del pavelló.
(Els plantaran grups d'alumnes voluntaris de l'escola).

A les onze: Esmorzar pels participants.

A dos quarts de dotze: Passejada en bicicleta pel Ban de Bordils.

Organitza: Ajuntament de Bordils
Col.labora: Escola Pública de Bordils